

KATEGORI
Visuell Kunst

SJANGER
Anmeldelse

PUBLISERT
Onsdag 23. september 2020

HVOR
Sølvberget galleri, Stavanger

Finnes det håp for at naturen kan overleve menneskene? Simone Hooymans' utstilling *An Elusive World* tar oss med på en reise som underfundig skildrer livets gang.

Av [Maiken Winum](#)

Simone Hooymans åpner opp for en ny opplevelse av vår verden, på utstillingen *An Elusive World* i Sølvberget galleri i Stavanger. Med naturen i høysetet fremstilles perspektiver på universet og jorden, samt menneskehetens avtrykk på den, ved hjelp av animerte videoer, digitale trykk og installasjon.

Videoverkene spiller hovedrollen i utstillingen og her kommer Hooymans unike fremstillingsevne til sin rett. Med drivende flyt akkompagnert av musikk – gjerne bestående av polyfone kvinnestemmer eller skildrende lyd som pipler, rumler og knaser – utfoldes tegningene i en konstant organisk bevegelse på lerretet. Ingenting står noensinne stille, og som betrakter blir man sugd inn i denne evig omskiftelige verdenen hvor noe spirer og visner hen, noe sprenges og antar en ny form.

† Fra animasjonsverket «The Quiet Beauty» av Simone Hooymans, som vises på utstillingen «An Elusive World» på Sølvberget galleri i Stavanger. Foto: Simone Hooymans.

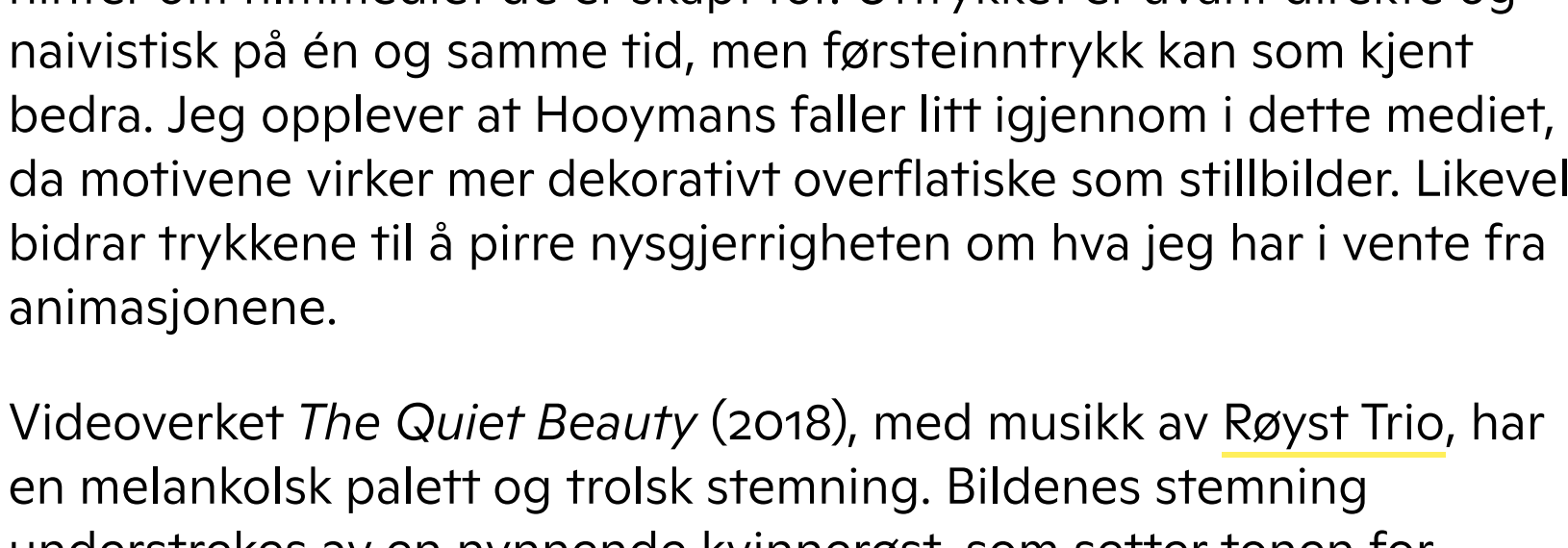
Tegningene utfoldes i en konstant organisk bevegelse på lerretet.

Nylig markerte hun seg med en større videoinstallasjon under åpningsutstillingen i Deichman Bjørvika.

Installasjon på Deichman

Simone Hooymans (f.1974) er opprinnelig fra Nederland, men bor og arbeider i Ålvik, Hardanger. Hun er utdannet i Nederland ved Kunstakademiet i Arnhem og St. Joost i Breda, og hun har deltatt i en rekke internasjonale gruppeutstillinger og filmfestivaler.

Nylig markerte hun seg under åpningsutstillingen til Deichmans nye hovedbibliotek i Bjørvika, med en større videoinstallasjon som blant annet ble trukket spesielt fram av Periskops anmelder. Hooymans arbeider primært med tegning og animasjoner i et figurativt og lekt formsspråk som kan minne om barnebokillustrasjoner, og hun samarbeider ofte med norske musikere.

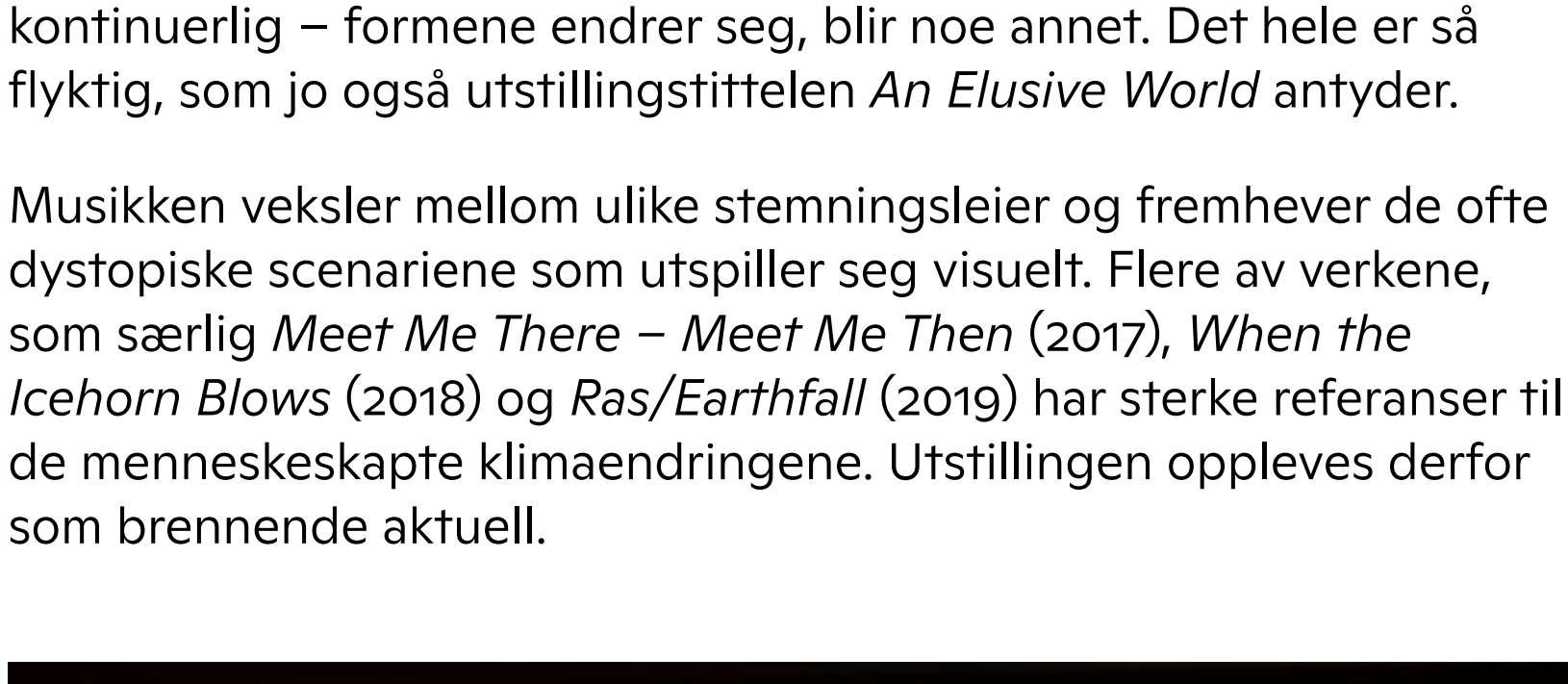
Stilbilde fra videoinstallasjonen «Talking Plants» av Simone Hooymans, som dessverre bare skal vises på Deichman Bjørvika i seks måneder. Foto: Oda Bhar.

Våre flyktige liv

Utstillingen i Sølvberget galleri åpner med 11 digitale trykk hvor motivene er stilbilder hentet fra animasjonene. Trykkene er enormt detaljrike og flere av dem har et horisontalt avlangt format som hinner om filmmediet de er skapt for. Uttrykket er uvant direkte og naivistisk på én og samme tid, men førstinntrykk kan som kjent bedra. Jeg opplever at Hooymans faller litt igjennom i dette mediet, da motivene virker mer dekorativt overflatiske som stilbilder. Likevel bidrar trykkene til å pirre nysgjerrigheten om hva jeg har i vente fra animasjonene.

Videoverket *The Quiet Beauty* (2018), med musikk av Røyst Trio, har en melankolsk palett og trolsk stemning. Bildenes stemning understrekes av en nynnende kvinneverd, som setter tonen for resten av utstillingsbesøket. I verket følger vi en elv som renner gjennom et landskap. Elven fortsetter utover et stup og blir til en foss som igjen skifter form til en flette.

Landskapet skifter årstider fra blomstring til avblomstring. Hvite ansikter bak insektvinger flyr opp mot himmelen. Nærmest umerkelig blir himmelen til et vann og ansiktene til fisker som bølger gjennom vannet. Slik blir det ene bildet over i et annet – som en surrealistisk og flytende *fast forward*-fremstilling over livets gang. Fullspekket av symbolikk balanserer verket mellom det banale, emosjonelle, underlige og drømmende.

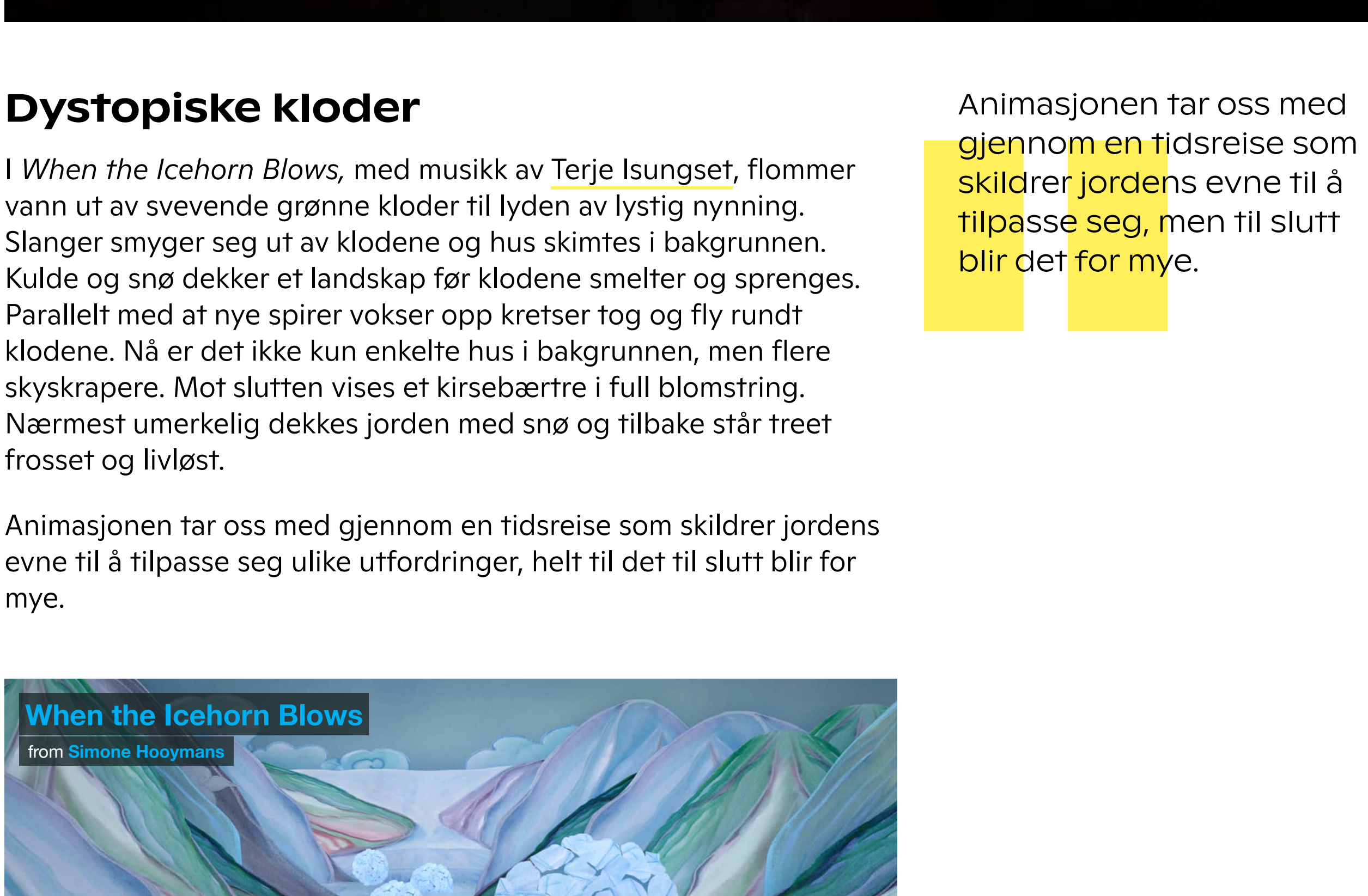
Uttrykket er uvant direkte og naivistisk på én og samme tid.

Hooymans skildrer naturen som noe eventyrlig vakkert som nærmest grenser til det magiske.

Eventyrlig og brennaktuell

Tematikken i utstillingen kretser om naturen og dens tilpasningsevne. Hooymans skildrer naturen som noe eventyrlig vakkert som nærmest grenser til det magiske. Samspillet mellom Hooymans' fargerike og organiske formspråk og musikken trekker meg inn og holder meg fengslet. Detaljene i øyeblikket skifter kontinuerlig – formene endrer seg, blir noe annet. Det hele er så flyktig, som jo også utstillingstitelen *An Elusive World* antyder.

Musikken vekslar mellom ulike stemningsleier og fremhever de ofte dystopiske scenariene som utspiller seg visuelt. Flere av verkene, som særlig *Meet Me There* – *Meet Me There* (2017), *When the Icehorn Blows* (2018) og *Ras/Earthfall* (2019) har sterke referanser til de menneskeskapte klimaendringene. Utstillingen oppleves derfor som brennende aktuell.

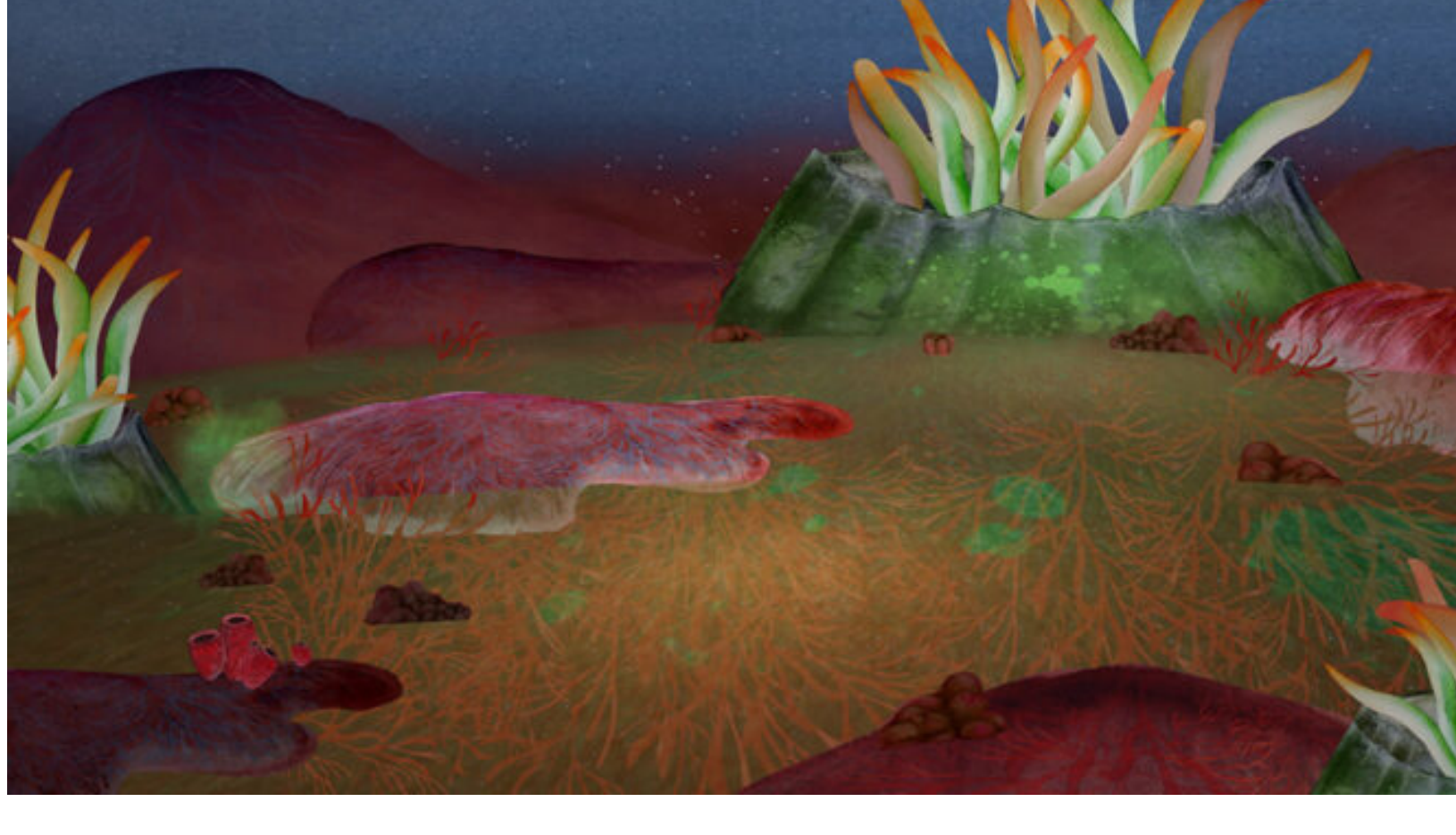

Fra utstillingen *An Elusive World* med Simone Hooymans på Sølvberget galleri i Stavanger. Foto: Steinar Fjived.

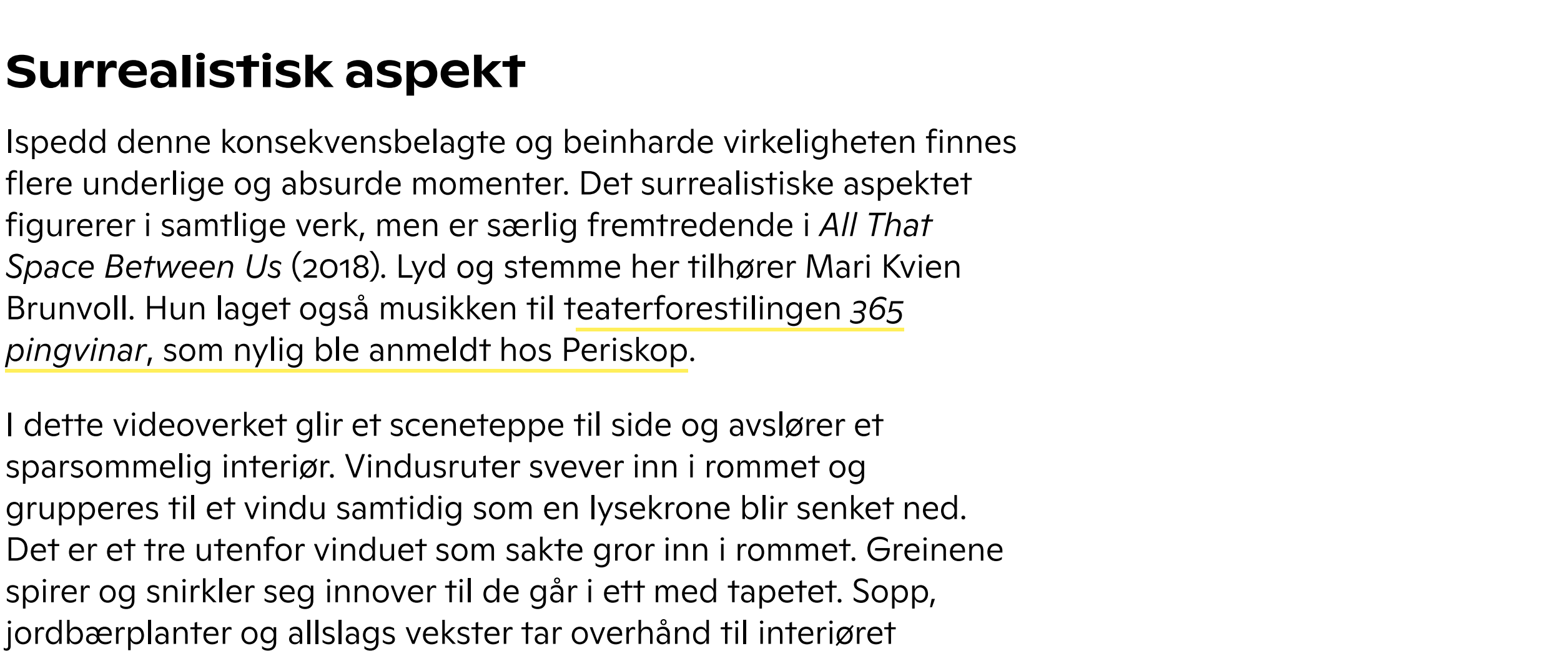
Dystopiske kloder

I *When the Icehorn Blows*, med musikk av Terje Isungset, flommer vann ut av svevende grønne kloder til lyden av lystig nynning. Slinger smyer seg ut av klodene og hus skimtes i bakgrunnen. Kulde og snø dekker et landskap før klodene smelter og sprenges. Parallelt med at nye spirer vokser opp kretser tog og fly rundt klodene. Nå er det ikke kun enkelte hus i bakgrunnen, men flere skyskraper. Mot slutten vises et kirsebærtre i full blomstring. Nærmest umerkelig dekkes jorden med snø og tilbake står treet frosset og livløst.

Animasjonen tar oss med gjennom en tidsreise som skildrer jordens evne til å tilpasse seg ulike utfordringer, helt til det til slutt blir for nye.

Animasjonen tar oss med gjennom en tidsreise som skildrer jordens evne til å tilpasse seg, men til slutt blir det for mye.

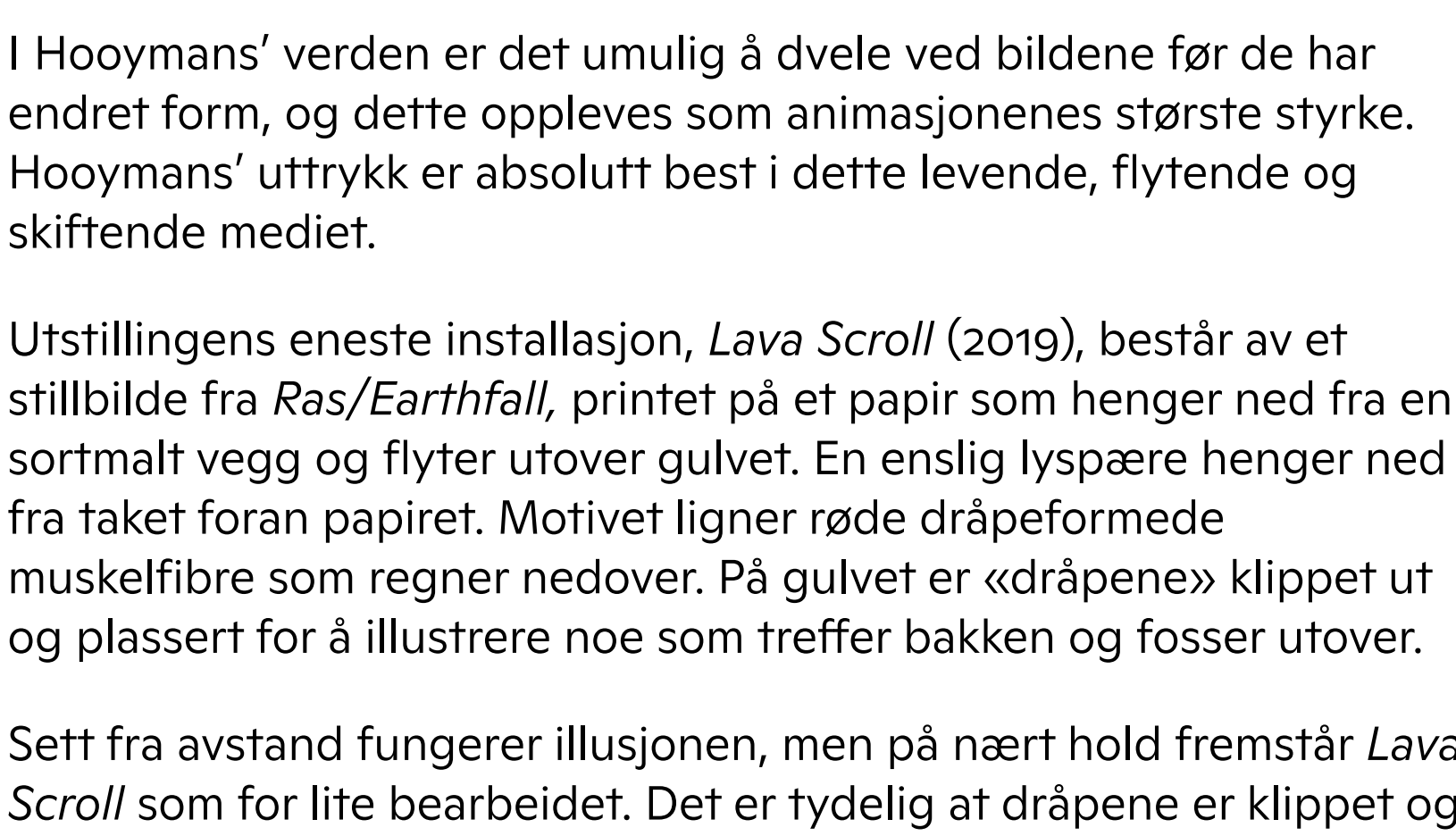
Simone Hooymans' videokverk «Ras/Earthfall» ble også vist på Hestutstillingen ifjor. Foto: Simone Hooymans.

Ispedd en konsekvensbelagt og beinhard virkelighet finnes flere underlige og absurde momenter.

Surrealistisk aspekt

Ispedd denne konsekvensbelagte og beinhard virkeligheten finnes flere underlige og absurde momenter. Det surrealistiske aspektet figurerer i samtlige verk, men er særlig fremtredende i *All That Space Between Us* (2018). Lyd og stemme her tilhører Mari Kvien Brunvoll. Hun laget også musikken til teaterforestillingen *365 pingvinar*, som nylig ble anmeldt hos Periskop.

I dette videoverket glir et sceneteppel til side og avslører et sparsommelig interiør. Vindusruter svever inn i rommet og grupperes til et vindu samtidig som en lysekrone blir senket ned. Det er et tre utenfor vinduet som akte grov inn i rommet. Greinene spirer og snirkler seg innover til de går i ett med tapetet. Sopp, jordbærplanter og allslags vekster tar overhånd til interiøret forsvinner. Vi betrakter treet fra utsiden og nærmest umerkelig har det fått en lekehytte installert. Når vi kommer nærmere ser vi at det opprinnelige interiøret er inne i hytten. Deretter glir sceneteppet igjen.

Hooymans uttrykk er absolutt best i dette levende, flytende og skiftende mediet.

Utstillingens eneste installasjon, *Lava Scroll* (2019), består av et stilbilde fra *Ras/Earthfall*, printet på et papir som henger ned fra en sortmalt vegg og flyter utover gulvet. En enslig lypsære hender ned fra taket foran papiret. Motivet ligner røde dråpeformede muskelfibre som regner nedover. På gulvet er «dråpene» klippet ut og plassert for å illustrere noe som treffer bakken og fosser utover.

Sett fra avstand fungerer illusjonen, men på nært hold fremstår *Lava Scroll* som for lite bearbeidet. Det er tydelig at dråpene er klippet og limt når de enkelte steder ikke ligger helt flatt på gulvet. Min første tanke er at det hadde sett bedre ut dersom motivet var trykket i ett stykke. Men en tolkningsmulighet kan være at installasjonen er tenkt som en analog variasjon over den digitale animasjonsprosessen.

Anmeldelsen fortsetter etter bildet.

Fra utstillingen «An Elusive World» med Simone Hooymans på Sølvberget galleri i Stavanger. I forgrunnen installasjonen «Lava Scroll». I bakgrunnen vises videoverket «Ras/Earthfall». Foto: Simone Hooymans.

ANNONSER

Annonser i Periskop?

Kontakt oss, så forteller vi mer.

Vi har lesere fra hele kunst- og kulturfeltet.

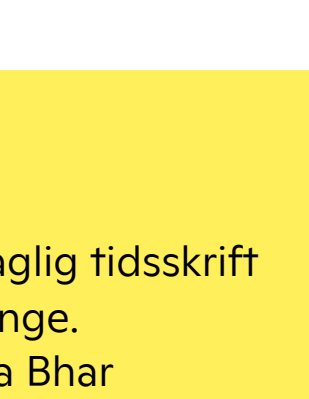
Ras/Earthfall er uten tvil det mørkeste og mest dystopiske verket i utstillingen.

Er alt håp ute?

Verken plassering i Sølvberget galleri eller ved utstillingen i Stavanger, som avslutter galleribesøket med verket *Ras/Earthfall*. Parallelt har utstillingen flyttet meg fra en lettere fascinasjon over detaljrikdommen og det litt surrealistiske preget, til at jeg kjenner det i magen når jeg går derfra. *Ras/Earthfall* er uten tvil det mørkeste og mest dystopiske verket i utstillingen. Musikken av Building Instrument og animasjonen spiller sammen i en tett og skarp enhet som skaper et sag i mellomgulvet.

Det er noe befriende over direktetheten i verkene til Hooymans. Verden kolliderer, raser og styrter sammen i et jevnt og nådeløst behersket tempo som forsterker følelsen av at det er et uunngeelig scenario jeg er vitne til her. Slik kommer det til å gå og det er vår feil. Overtydigheten balanserer mellom det banale og treffsikre og jeg nyter denne litt udefinerte grensegangen sammen med assosiasjonene til alt fra stjerneklipper, tegnefilmer og egne fantasifulle drømmer.

STIKKORD: [An Elusive World](#) [Animasjon](#) [Animasjonsfilm](#) [Building Instrument](#) [Deichman Bjørvika](#) [Kunstutstilling](#) [Mari Kvien Brunvoll](#) [Røyst Trio](#) [Simone Hooymans](#) [Sølvberget galleri](#) [Terje Isungset](#) [Videokunst](#)

Maiken Winum
Maiken Winum (f. 1984) frilanser innen kunst- og arkitekturfeltet. Hun har tidligere arbeidet som kurator, utstillingsleder og skrevet kritikker for Stavanger Aftenblad og Contemporary Art Stavanger (CAS). Hun er utdannet med en master i kunst- og kulturvitenskap med spesialisering i estetisk teori og har studert arkitektur ved KADK.

Andre tekster av skribenten

Periskop er et tverrfaglig tidsskrift om kunst for barn og unge. Ansvarlig redaktør: Oda Bhar
[Les mer](#)

KONTAKT
Stiftelsen Kritikk av kunst for barn og unge / Periskop - Postboks 9006 Grønland, 0133 Oslo - periskop@periskop.no

ANNONSERE
Vi vil annonsere i Periskop? Ta kontakt på periskop@periskop.no

FØLG OSS
Facebook · Instagram · Twitter · RSS
Abonner på nyhetsbrevet

Periskop-samtaler: Alle er redde for å miste noen
Av Oda Bhar

Barnas Ultima-dag: Åj, et ønsketre!
Av Embret Rognestad

Teateranmeldelse: Lekne lykulisser gir en deilig absurd følelse
Av Charlotte Myrbråten